

høvet for at forebygge alvorlige komplikationer for de unge ikke har givet sig særlig klare udtryk i arten af de afgørelser, som træffes i sagerne. Dette kan tænkes at hænge sammen med, at der kun kan regnes med en vis generel eller fjernere risiko for den, som indlader sig i homoseksuelt betalingsforhold, medens der kun i et mindre antal tilfælde foreligger en manifest risiko, som opfordrer til at iværksætte forsorgsforanstaltninger.

Såfremt § 230 ophæves, vil det i nogle tilfælde være muligt at anvende børne- og ungdomsforsorgslovens regler og fremgangsmåder uden tilknytning til sigtelse eller mistanke for et strafbart forhold. For så vidt angår personer over 18 år, synes der at være et antal sager, i hvilke man efter den i 1964 indledte praksis finder grundlag for at give pålæg efter § 199. Man må i den forbindelse være opmærksom på, at Dansk Forsorgsselskab, som normalt har tilsyn med personer over 18 år, ikke har anset det for nødvendigt at opretholde § 230. Det skal endelig tilføjes, at også politivedtægten i nogle tilfælde vil afgive grundlag for en afhøring og dermed for en kontakt med de unge, ved hvilken der kan ydes tilbud om bistand.

Selv om ophævelsen af § 230 utvivlsomt vil bevirke, at politiet og forsorgen kommer i kontakt med færre unge end nu, er der næppe grund til at frygte, at dette vil føre til alvorlige ulemper. Bortfaldet af § 230 vil endog kunne indebære den fordel, at man befrier de unge for noget af den sociale stempling, som sikkert følger af den nuværende ordning.

Frem for alt vil ophævelsen af § 230 imidlertid fjerne de ovenfor omtalte principielle betænkeligheder ved at kriminalisere betalingsmodtagelse for homoseksuelt forhold i et omfang, som ikke er rimeligt, og som ikke harmonerer med den almindelige holdning til prostitution, som har fundet udtryk i straffeloven. Disse betænkeligheder ville vel blive lidt afsvækket, hvis man indførte den udtrykkelige regel, at den første forseelse kun kunne medføre advarsel. Nogen væsentlig ændring af de nu anvendte fremgangsmåder ville denne lovændring dog efter det oplyste ikke bevirke, og den ville heller ikke ændre noget ved det forhold, at der principielt anlægges et andet syn på

homoseksuelle betalingsforhold end på heteroseksuel prostitution.

Det skal blot tilføjes, at svensk ret, hvis regler om homoseksuelle forhold ellers stort set svarer til de danske, ikke har nogen til vor § 230 svarende regel om straf for modtagelse af betaling. Heller ikke det norske straffelovråd mente at kunne gå ind for en sådan bestemmelse, da man i 1953 afgav forslag om ændrede regler til afløsning af det (endnu gældende) generelle straffebud om homoseksuelt forhold.

2. § 225, stk. 3.

§ 225, stk. 3, om forførelse til homoseksuelt forhold er citeret i afsnit I. Bestemmelsen har ikke hidtil haft nogen praktisk betydning, og der er ikke grund til at antage, at dette forhold vil ændre sig i fremtiden.

Da særlige regler for homoseksuelle forhold kun bør opretholdes, hvor der på grund af faktiske forskelligheder mellem seksualitetsformerne kan antages at være et særligt behov herfor, og et sådant behov ikke har vist sig i forhold til § 225, stk. 3, er det straffelovrådets opfattelse, at denne bestemmelse bør ophæves.

3. § 199.

§ 199 er gengivet i afsnit I. Strafferammen er fængsel indtil 1 år.

I § 230 blev strafferammen i 1961 ændret fra fængsel i indtil 2 år til hæfte eller fængsel indtil 1 år. Der blev i motiverne henvist til, at maksimum herved kom i overensstemmelse med maksimum i § 199. Med hensyn til optagelse af *hæftestraf* i rammen i § 230 anførtes det, at man — da § 230 omfatter modtagelse af betaling i enkelttilfælde — fandt det hensigtsmæssigt at åbne mulighed for efter omstændighederne at anvende en kortere frihedsstraf end fængsel i 30 dage.

Det ovenfor under 1. omhandlede forslag fra flertallet om, at der ved førstegangsovertrædelse af § 230 ikke kan idømmes straf, men alene gives en politimæssig advarsel, vil indebære, at den nævnte forskel mellem § 230 og § 199 reduceres. Efter begge bestemmelser vil straf kun komme på tale, hvis den pågældende sætter sig ud over en tidligere givet advarsel eller et pålæg.

Det må herefter være rimeligt at fastsætte strafferammerne ens i de to bestem-